

Áfra János
A NYAVALYÁHOZ

Beetted magad a testbe,
megszorongattad zsigereit
e méhbe zuhant indulatnak,
megzavartad, pedig nőttön-nőtt,
megerősödött és dolgozott,
csakis miattad kezdett összeesni,
megindult a feketeföld felé,
hogy a feloldódást beteljesítse,
pedig még sok dolga van itt.
Lélegzetében nincs helyed,
tüdeje nem lehet otthonod,
távozz hát azonnal a szájon át,
vesd ki magad az ablakon
egy utolsó haragos köhögéssel,
denevérrajként ússz el az égen,
és meg se állj a faluvégen,
hol már kakasok nem szólnak,
macskák sem nyávognak,
s kutyák hangját se hallani.
Ott süllyedj a föld mélyére,
a tüzes bugyrok közepébe.
Csakis akkor jöhetsz megint,
ha már visszafelé törnek ki rajta
a hangok. Akkor gyere el újra
hozzá, ha befelé nyílnak nála
az ablakok. Csak akkor közelíts
megint fejéhez, ha a kakasok
este kukorékolnak hajnalt.
Ha bőrét már átluggatta
a bogarak hada. Akkor.
Belé többé már nem olthatod
ezt a krákogó bánatot.

ÉBREDÉS IDEJÉN

Mikor közel érzed a napot,
és a szédülés körei
gyengeségedhez lassulnak,
mormold el imád
a feledékenységnek.
A szürkület gyermekeit
te magad idézd meg,
hogy sejtelemként
fennakadhassanak
friss özvegyed torkán,
aki rögtön eszmél,
aggódva öltözik,
remegve indul, érkezik.
És mint súlyos, téli
veszekedések idején,
árkokká mélyülnek
a sötét karikák vörös,
kifakadt szemei
és ornyerge között,
mert többé nem válaszolsz.
Figyelmed ekkorra
elengedi a szerveket,
ám az ő vonásait még
pontosan ismered.
Fejét elhasznált
maradékaidhoz hajtja,
s keresztülszuszog
halványuló éned.
A nyitott szájhoz ér,
amit csónakként használt
életéhez, hisz szavaid
és ajkaid közt érezte
magát biztonságban.
Nem csoda hát,

hogy gyászba borul
arca újfent kapott
szabadságod miatt.
Ám akárhogy igyekszik,
nem tarthatja össze
sokáig ezt a fájdalmat,
nem mentheti át
közös emlékeiteket,
nem hordhatja tovább,
amit eddig belőled
magáénak érzett,
és nem ránthat vissza
téged a zajos ég alá,
mert éberséged
egy világló tenyészet,
amely lecsillapítja
a sirámok hullámait.

